

Downloaded via the EU tax law app / web

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

13. lipnja 2018.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Porez na dodanu vrijednost (PDV) – Direktiva 2006/112/EZ – članak 2. stavak 1. točka (a) – Isporuka robe u zamjenu za plaćanje – članak 14. stavak 1. – Prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom kao vlasnik – članak 14. stavak 2. točka (a) – Prijenos, uz plaćanje naknade, vlasništva nad imovinom koja pripada općini na Državnu riznicu radi izgradnje državne ceste – Pojam ‚naknada‘ – Transakcija koja podliježe PDV-u”

U predmetu C-665/16,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Naczelny Sąd Administracyjny (Visoki upravni sud, Poljska), odlukom od 14. rujna 2016., koju je Sud zaprimio 22. prosinca 2016., u postupku

Minister Finansów

protiv

Gmina Wrocław,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: A. Rosas, predsjednik vijeća, C. Toader (izvjestiteljica) i A. Prechal, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Bobek,

tajnik: K. Malacek, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 13. prosinca 2017.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za Minister Finansów, J. Kaute i M. Kowalewska,
- za Gmina Wrocław, A. Januszkiewicz, *radca prawny*, i J. Martini, *doradca podatkowy*,
- za poljsku vladu, B. Majczyna i A. Kramarczyk-Szaćdzińska, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, N. Gossement i L. Baumgart, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 22. veljače 2018.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu

vrijednost (SL 2006., L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.; u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Ministera Finansów (ministar financija, Poljska, u daljnjem tekstu: ministar) i Gmine Wrocław (općina Wrocław, u daljnjem tekstu: općina) u vezi s podlijevanjem porezu na dodanu vrijednost (PDV) transakcije u okviru koje je vlasništvo nad nekretninama koje pripadaju općini preneseno, sukladno nacionalnom zakonodavstvu i u zamjenu za plaćanje naknade, Državnoj riznici radi izgradnje državne ceste.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Članak 2. stavak 1. Direktive o PDV-u određuje:

„Sljedeće transakcije podliježu PDV-u:

(a) isporuka robe koju obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav na teritoriju države članice u zamjenu za plaćanje;

[...]

4 Člankom 9. stavkom 1. te direktive predviđa se:

„Porezni obveznik' znači svaka osoba koja samostalno provodi gospodarsku aktivnost na bilo kojem mjestu, bez obzira na svrhu ili rezultate te aktivnosti.

Sve aktivnosti proizvođača, trgovaca ili osoba koje pružaju usluge, uključujući rudarstvo i poljoprivredne aktivnosti i aktivnosti samostalnih profesija, smatraju se 'gospodarskom aktivnošću'. Korištenje materijalne ili nematerijalne imovine radi ostvarivanja prihoda, na kontinuiranoj osnovi, posebno se smatra gospodarskom aktivnošću.”

5 Članak 13. stavak 1. navedene direktive određuje:

„Državne, regionalne i lokalne vlasti i ostali subjekti javnog prava ne smatraju se poreznim obveznicima u pogledu aktivnosti ili transakcija u kojima sudjeluju kao javna tijela, čak i u slučaju gdje ubiru davanja, pristojbe, doprinose ili plaćanja vezano uz te aktivnosti ili transakcije.

Međutim, kad sudjeluju u takvim aktivnostima ili transakcijama smatraju se poreznim obveznicima u pogledu onih aktivnosti ili transakcija gdje bi postupanje s njima kao s osobama koje nisu porezni obveznici dovelo do značajnog narušavanja tržišnog natjecanja.

U svakom slučaju, subjekti javnog prava smatraju se poreznim obveznicima u pogledu aktivnosti navedenih u Prilogu I., pod uvjetom da opseg tih aktivnosti nije tako malenog opsega da je zanemariv.”

6 Članak 14. Direktive o PDV-u, koji se nalazi u Poglavlju 1., naslovljenom „Isporuka robe”, njezine Glave IV. naslovljene „Oporezive transakcije”, u stavku 1. i stavku 2. točki (a) predviđa:

„1. 'Isporuka robe' znači prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom kao vlasnik.

2. Uz transakciju iz stavka 1., sljedeće navedeno smatra se isporukom robe:

(a) prijenos, na nalog ili u ime javnog tijela ili na temelju zakona, vlasništva nad imovinom u zamjenu za plaćanje naknade.”

Poljsko pravo

Pravo u vezi s PDV-om

7   ?lanak 7. stavak 1. točka 1. Ustawa o podatku od towarów i usług (Zakon o porezu na robu i usluge) od 11. ožujka 2004. (Dz. U. br. 54, pozicija 535), kako je izmijenjen (Dz. U. iz 2011., br. 177, pozicija 1054, u daljnjem tekstu: Zakon o PDV-u) predviđa:

„Isporuka robe iz ?lanka 5. stavka 1. točke 1. znači prijenos prava raspolaganja robom kao vlasnik, uključujući prijenos, po nalogu javnog tijela ili tijela koje postupa u ime javnog tijela, ili prijenos, sukladno zakonu, vlasništva nad robom u zamjenu za plaćanje naknade”.

Zakon o posebnim pravilima za pripremu i provedbu ulaganja u javne ceste

8   ?lanak 12. stavci 4. i 4a. Ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Zakon o posebnim pravilima za pripremu i provedbu ulaganja u javne ceste), od 10. travnja 2003. (Dz. U. br. 80, pozicija 721.), kako je izmijenjen, propisuje:

„4.   Nekretnine ili njihovi dijelovi, na temelju zakona, [...] postaju:

1.   vlasništvo Državne riznice kada je riječ o državnim cestama,
2.   vlasništvo odgovarajućih teritorijalnih jedinica kada je riječ o vojvodskim cestama, okružnim cestama i lokalnim cestama

– na dan kada odluka kojom se dopušta provedba tih ulaganja postane konačna.

4a.   Odluku kojom se određuje iznos naknade za nekretnine, iz stavka 4. ovog ?lanka, donosi tijelo koje je donijelo odluku kojom se dopušta provedba ulaganja u ceste.”

Zakon o javnim cestama

9   ?lanak 1. Ustawa o drogach publicznych (Zakon o javnim cestama), od 21. ožujka 1985., kako je izmijenjen (Dz. U. iz 2016., pozicija 1440), propisuje:

„Javna cesta je cesta obuhvaćena, na temelju ovog zakona, jednom od kategorija cesta koje se mogu koristiti sukladno njihovoj namjeni, kao i ograničenjima i izuzecima iz ovog zakona ili drugih posebnih odredbi.”

10   ?lanak 2. stavak 1. toga zakona propisuje:

„S obzirom na svoju ulogu u cestovnoj mreži, javne ceste dijele se na sljedeće kategorije:

- 1)   državne ceste,
- 2)   vojvodske ceste,
- 3)   okružne ceste,

4) lokalne ceste.”

11 Na temelju članka 19. stavaka 1. i 5. navedenog zakona:

„1. Upravitelj ceste je tijelo državne uprave ili tijelo teritorijalne jedinice nadležno za planiranje, izgradnju, prenamjenu, obnovu, održavanje i zaštitu cesta.

5. Na području gradskih okruga, gradonačelnik grada upravlja svim javnim cestama, uz izuzetak autocesta i brzih cesta.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

12 U Poljskoj je hijerarhija teritorijalnih jedinica organizirana kako slijedi: na prvoj razini je *gmina* (općina), na drugoj *powiat* (okrug) i na trećoj *województwo* (vojevodstvo). *Miasto na prawach powiatu* (gradski okrug) je, međutim, općina koja izvršava zadatke okruga. U gradskim okruzima gradonačelnik, koji je ponajprije izvršno tijelo grada, ima sve ovlasti koje su zakonom dodijeljene izvršnom tijelu okruga, među koje pripada i upravljanje nekretninama.

13 Województwo Dolnośląskie (vojevodstvo Donje Šleske, Poljska) podijeljeno je na 26 okruga, među kojima su 169 općina i 4 gradska okruga.

14 Općina, vlasnik više nekretnina, je gradski okrug registriran kao obveznik PDV-a. Njezin načelnik kao izvršno tijelo općine istodobno je također predstavnik Državne riznice, zadužen za upravljanje nekretninama koje pripadaju potonjoj, a koje se nalaze na području općine.

15 Nakon odluke Wojewode Dolnośląskog (regionalni guverner Donje Šleske, Poljska) vlasništvo nad nekretninama koje su pripadale općini preneseno je na Državnu riznicu u svrhu izgradnje državne ceste. Posebnom odlukom regionalni guverner Donje Šleske odredio je iznos naknade na koju je općina imala pravo te je naložio gradonačelniku da je plati.

16 Općina je uputila zahtjev za porezno mišljenje ministru kako bi saznala predstavlja li, na temelju zakona, prijenos vlasništva nad nekretninama uz plaćanje naknade isporuku robe u zamjenu za plaćanje koja podliježe PDV-u i, u slučaju potvrdnog odgovora, koje tijelo bi se moralo pojaviti na račun za PDV kao kupac robe.

17 U svojem poreznom mišljenju ministar je smatrao da je u ovom slučaju došlo do isporuke robe u zamjenu za plaćanje koja podliježe PDV-u s obzirom na to da je vlasništvo nekretnina preneseno s općine na Državnu riznicu uz plaćanje naknade. Naznačio je da je obveznik PDV-a u ovoj transakciji bila općina s obzirom na to da gradonačelnik nije subjekt koji samostalno provodi gospodarsku aktivnost i ne postupa pod vlastitom odgovornošću.

18 Ministar je zaključio da je općina imala obvezu obratiti isporuku izvlaštene nekretnine u obliku računa na kojem je načelnik općine naveden da postupa i kao prodavatelj i kao kupac, u svojstvu izvršnog tijela općine i predstavnika Državne riznice nadležnog za upravljanje nekretninama koje pripadaju potonjoj, a nalaze se na području općine.

19 Općina je Wojewódzkom Sędu Administracyjnym w Warszawie (Vojvodski upravni sud u Varšavi, Poljska) podnijela tužbu za poništenje navedenog poreznog mišljenja.

20 Svojom presudom taj je sud prihvatio tužbu i poništio navedeno porezno mišljenje zbog toga što su, s poreznog stajališta, isporučitelj i primatelj bili isti subjekt, odnosno općina, tako da, u gospodarskom smislu, nakon izvršenja transakcije nije moglo doći do prijenosa prava raspolaganja relevantnom imovinom.

21 Protiv te presude ministar je podnio žalbu u kasacijskom postupku sudu koji je uputio zahtjev, odnosno Naczelnom Sędu Administracyjny (Visoki upravni sud, Poljska).

22 Vijeće od tri suca koje je odlučivalo po žalbi je 12. veljače 2015., ocjenjujući da ne proizlazi jasno treba li prijenos vlasništva nad nekretninom općine, po nalogu javnog tijela u zamjenu za plaćanje naknade, smatrati „isporukom robe” u smislu članka 7. stavka 1. točke 1. Zakona o PDV-u, podnijelo zahtjev za tumačenje zakona proširenom sastavu.

23 Odlukom od 12. listopada 2015. sud koji je uputio zahtjev, zasjedajući u vijeću od sedam sudaca, odgovorio je da takav prijenos predstavlja „isporuku robe” u smislu članka 7. stavka 1. točke 1. Zakona o PDV-u i da pitanje uključuje li takva transakcija također prijenos gospodarske kontrole nad imovinom nije relevantno.

24 U zahtjevu za prethodnu odluku sud koji je uputio zahtjev izražava, međutim, dvojbe o posebnoj naravi transakcije koja je predmet postupka koji se pred njime vodi, uzimajući osobito u obzir posebnu ulogu koju imaju stranke u toj transakciji.

25 U tim je okolnostima Naczelny Sęd Administracyjny (Visoki upravni sud) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Zini li, na temelju zakona, prijenos uz plaćanje naknade vlasništva na nekretninama određene općine Državnoj riznici – u slučaju kada iz odredbe nacionalnog pravnog poretka proizlazi da tom nekretninom i dalje upravlja gradonačelnik koji je istodobno predstavnik Državne riznice i izvršno tijelo općine – oporezivu transakciju u smislu članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive [o PDV-u]?

Je li za odgovor na gorenavedeno pitanje važno je li isplata naknade općini bila stvarno plaćanje ili se radilo samo o internom knjiženju u proračunu općine?”

O prethodnom pitanju

26 Uvodno, treba istaknuti da se prethodno pitanje odnosi izričito na članak 14. stavak 2. točku (a) Direktive o PDV-u, dok se općini uvjeti koje je potrebno ispuniti kako bi se određenu isporuku robe moglo kvalificirati kao „transakciju koja podliježe PDV-u” nalaze u članku 2. stavku 1. točki (a) te direktive.

27 U tom pogledu, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da okolnost da je nacionalni sud formalno sastavio zahtjev za prethodnu odluku pozivajući se na određene odredbe prava Unije ne sprečava Sud da tom sudu pruži sve elemente tumačenja koji mogu biti korisni za donošenje odluke u postupku koji se vodi pred njim, bez obzira na to je li se na njih pozvao u svojim pitanjima (presuda od 20. prosinca 2017., Incyte, C-492/16, EU:C:2017:995, t. 30. i navedena sudska praksa).

28 Stoga postavljeno pitanje treba također ispitati s obzirom na članak 2. stavak 1. točke (a) Direktive o PDV-u.

29 Svojim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita, u bitnome, treba li članak 2. stavak 1. točku (a) i članak 14. stavak 2. točku (a) Direktive o PDV-u tumačiti na način da transakcija koja podliježe PDV-u predstavlja prijenos vlasništva nad nekretninom koja pripada poreznom

obvezniku PDV-a, u korist Državne riznice države članice, koji se provodi na temelju zakona i u zamjenu za plaćanje naknade u situaciji, poput one u glavnom postupku, gdje ista osoba istodobno predstavlja tijelo koje provodi izvlaštenje i izvlaštenu općinu i gdje potonja, u praksi, nastavlja upravljati dotičnom imovinom, iako je plaćanje naknade provedeno samo putem internog knjiženja u proračunu općine.

30 Ponajprije valja podsjetiti da Direktiva o PDV-u uspostavlja zajednički sustav PDV-a koji se, međutim, ostalim, temelji na ujednaženoj definiciji oporezivih transakcija (presuda od 11. svibnja 2017., Posnania Investment, C-36/16, EU:C:2017:361, t. 25. i navedena sudska praksa).

31 Stoga, sukladno članku 2. stavku 1. točke (a) Direktive o PDV-u, PDV-u podliježe isporuka robe koju obavlja porezni obveznik koji djeluje kao takav na teritoriju države članice u zamjenu za plaćanje.

32 Kao prvo, kada je riječ o pojmu „isporuka robe”, isti nije definiran tom odredbom.

33 Nasuprot tomu, članak 14. stavak 1. Direktive o PDV-u definira taj pojam kao prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom kao vlasnik. Isto tako, članak 14. stavak 2. točka (a) te direktive propisuje da se, osim transakcije iz stavka 1. navedenog članka, „isporukom robe” smatra prijenos, u zamjenu za plaćanje naknade, vlasništva nad imovinom po nalogu javnog tijela ili tijela koje postupa u ime javnog tijela, sukladno zakonu.

34 Kada je riječ o predmetnoj transakciji u glavnom postupku, u svojim pisanim očitovanjima i tijekom rasprave pred Sudom općina je tvrdila da, kako bi određena transakcija bila obuhvaćena člankom 14. stavkom 2. točkom (a) Direktive o PDV-u, ona također mora ispunjavati kriterije iz članka 14. stavka 1. Direktive o PDV-u.

35 U tom pogledu, dok članak 14. u stavku 1. Direktive o PDV-u na općenit način definira pojam „isporuka robe”, iz doslovnog tumačenja njegova stavka 2., osobito izraza „osim transakcije iz stavka 1.”, može se zaključiti da se stavak 2. odnosi na druge transakcije koje se također mogu smatrati „isporukom robe”. Proizlazi da je zakonodavac Europske unije, kada ih je grupirao pod istim pojmom „isporuka robe”, namjeravao razlikovati transakciju iz članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u od one iz njezina članka 14. stavka 1. s obzirom na to da te dvije transakcije nisu definirane istim pojmovima. Posebice, definicija transakcije iz članka 14. stavka 2. točke (a) navedene direktive ne upućuje na „pravo raspolaganja materijalnom imovinom kao vlasnik”, o kojoj je riječ u članku 14. stavku 1. iste direktive.

36 Stoga iz teksta i strukture članka 14. Direktive o PDV-u proizlazi, kao što to isti i nezavisni odvjetnik u točki 47. svoga mišljenja, da stavak 2. toga članka predstavlja, u odnosu na opću definiciju iz stavka 1. toga članka, *lex specialis* čiji su uvjeti primjene autonomne naravi u odnosu na one iz stavka 1.

37 Prema tome, kvalifikacija „isporuka robe” u smislu članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u zahtijeva ispunjavanje triju kumulativnih uvjeta. Ponajprije, mora postojati prijenos vlasništva. Nadalje, taj prijenos mora biti na temelju naloga koji izdaje javno tijelo ili koji se izdaje u ime javnog tijela ili na temelju zakona. Konačno, mora postojati plaćanje naknade.

38 U tom pogledu, treba istaknuti da prvi od tih triju uvjeta, odnosno prijenos vlasništva, ne treba shvaćati tako da podrazumijeva potrebu prijenosa u gospodarskom smislu.

39 Doista, pozvan da tumači članak 5. stavak 1. Šeste direktive Vijeća 77/388/EEZ od 17. svibnja 1977. o usklađivanju zakonodavstava država članica koja se odnose na poreze na promet – zajednički sustav poreza na dodanu vrijednost: jedinstvena osnovica za razrezivanje (SL 1977.,

L 145, str. 1.), čiji tekst je istovjetan onome članka 14. stavka 1. Direktive o PDV-u, Sud je presudio da taj članak 5. stavak 1. treba tumačiti na način da se „isporukom robe” smatra prijenos prava raspolaganja materijalnom imovinom kao vlasnik, čak i ako nije došlo do prijenosa pravnog vlasništva (presuda od 8. veljače 1990., Shipping and Forwarding Enterprise Safe, C-320/88, EU:C:1990:61, t. 9.). Međutim, u okviru ovog zahtjeva za prethodnu odluku, sud koji je uputio zahtjev istaknuo je pitanje može li postojati „isporuka robe”, u smislu članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u, u slučaju kada je došlo samo do prijenosa pravnog vlasništva nad imovinom, u zamjenu za plaćanje naknade, dok je nositelj gospodarske kontrole nad imovinom ostao isti. Naime, posebnost koja proizlazi iz poljskog upravnog prava, prema kojoj, u slučaju izvlaštenja nekretnina koje pripadaju gradskom okrugu od strane Državne riznice, tom imovinom nastavlja upravljati isti subjekt, kojeg predstavlja gradonačelnik, po naravi može oduzeti predmetnom prijenosu vlasništva nad imovinom, barem djelomično, njegov gospodarski karakter, zbog toga što tijelo koje provodi izvlaštenje nema pravo raspolagati predmetnom imovinom kao vlasnik.

40 U tom pogledu, članak 14. stavak 2. točke (a) Direktive o PDV-u ne odnosi se na prijenos prava raspolaganja robom kao vlasnik, kao što je to slučaj u stavku 1. tog članka, nego, eksplicitnije, na prijenos vlasništva nad tom robom (vidjeti, kada je riječ o članku 14. stavku 2. točki (a), presudu od 4. listopada 2017., Mercedes-Benz Financial Services UK, C-164/16, EU:C:2017:734, t. 31.).

41 Posljedično, kao što je to istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 53. svojega mišljenja, u svrhu članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u, prijenos vlasništva nad imovinom u smislu formalnog prava na predmetnu imovinu dostatan je kako bi se takva transakcija mogla smatrati oporezivom „isporukom robe” ako su ispunjeni ostali uvjeti iz te odredbe.

42 Kada je riječ, kao drugo, o općem uvjetu povezanom s naplatnim karakterom transakcije iz članka 2. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u, sud koji je uputio zahtjev želi znati, u bitnome, koji je odnos između pojma „naplatni karakter” iz tog članka i onog „naknada” u smislu članka 14. stavka 2. točke (a) te direktive u situaciji kada se naknada uplaćena izvlaštenoj općini provodi samo prijenosom putem internog knjiženja.

43 Kada je riječ o napolatnom karakteru transakcije koju se razmatra, iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da činjenica da se isporuka robe obavlja „u zamjenu za plaćanje” u smislu članka 2. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u pretpostavlja izravnu vezu između isporučene robe i primljene protuvrijednosti (vidjeti, u tom smislu, presudu od 7. listopada 2010., Loyalty Management UK i Baxi Group, C-53/09 i C-55/09, EU:C:2010:590, t. 51. i navedenu sudsku praksu). Takva izravna veza postoji samo ako između dobavljača i kupca postoji pravni odnos tijekom kojeg su izmijenjene uzajamne obaveze, pri čemu naknada koju naplaćuje dobavljač predstavlja stvarnu protuvrijednost robe koja je isporučena (vidjeti, u tom smislu, presudu od 11. svibnja 2017., Posnania Investment, C-36/16, EU:C:2017:361, t. 31. i navedenu sudsku praksu). Štoviše, ta protuvrijednost mora predstavljati subjektivnu vrijednost, stvarno primljenu i izrazivu u novcu (vidjeti, u tom smislu, presude od 19. prosinca 2012., Orfey, C-549/11, EU:C:2012:832, t. 44. i 45. i navedenu sudsku praksu, i od 7. studenoga 2013., Tulic i Plavošin, C-249/12 i C-250/12, EU:C:2013:722, t. 33. i navedenu sudsku praksu).

44 Međutim, kao što to ističe, u bitnome, nezavisni odvjetnik u točki 61. svojega mišljenja, pitanje je li, kako bi postojalo „plaćanje naknade” u smislu članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u, potrebno da to plaćanje zadovoljava sve sastavne elemente pojma „zamjena za plaćanje” iz članka 2. stavka 1. točke (a) te direktive nije relevantno s obzirom na to da je prva od tih odredbi *lex specialis*, kao što to proizlazi iz točke 36. ove presude. Naime, navedene sastavne elemente Sud nije objavio u okviru tumačenja članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u, nego njezina članka 2. stavka 1.

45 Međutim iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da je predmetna naknada u glavnom postupku izravno povezana s prijenosom vlasništva nad nekretninama općine u Državnu riznicu. U tom pogledu, pod uvjetom da je plaćanje te naknade bilo stvarno, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri, nije relevantno je li to plaćanje provedeno internim knjiženjem u okviru istog proračuna.

46 Kada je riječ, kao treće, o ostalim općim uvjetima iz članka 2. stavka 1. točke (a) Direktive o PDV-u, odnosno o uvjetu mjesta isporuke robe, svojstva poreznog obveznika subjekta kao što je općina i onog koji se odnosi na činjenicu da obveznik djeluje „kao takav”, nesporno je, najprije, da je u ovom slučaju uvjet mjesta isporuke ispunjen s obzirom na to da je do transakcije došlo na državnom području države članice, odnosno Poljske.

47 Nadalje, svojstvo općine kao poreznog obveznika sud koji je uputio zahtjev nije dovodio u pitanje. U skladu s člankom 9. stavkom 1. Direktive o PDV-u, „porezni obveznik” znači svaka osoba koja samostalno provodi gospodarsku aktivnost na bilo kojem mjestu, bez obzira na svrhu ili rezultate te aktivnosti. Korištenje materijalne ili nematerijalne imovine radi ostvarivanja prihoda, na kontinuiranoj osnovi, posebno se smatra gospodarskom aktivnošću.

48 Naposljetku, kada je riječ o uvjetu djelovanja „kao porezni obveznik” u trenutku prijenosa prava vlasništva nad nekretninama Državnoj riznici, koji općina osporava pozivajući se na članak 13. stavak 1. prvi podstavak Direktive o PDV-u, treba podsjetiti da je Sud već odlučivao da su aktivnosti u kojima sudjeluju javna tijela u smislu te iste odredbe one koje ostvaruju subjekti javnog prava u okviru pravnog sustava koji im je svojstven, uz iznimku aktivnosti koje oni obavljaju pod istim uvjetima kao privatni gospodarski subjekti (presuda od 16. rujna 2008., *Isle of Wight Council i dr.*, C-288/07, EU:C:2008:505, t. 21. i navedena sudska praksa). Na sudu je koji je uputio zahtjev da provjeri je li taj uvjet ispunjen u postupku koji se pred njim vodi.

49 Kada je riječ o glavnom postupku, kao što to proizlazi iz točke 15. ove presude, vlasništvo nad nekretninama koje su pripadale općini stvarno je preneseno na Državnu riznicu u svrhu izgradnje državne ceste. Do tog je prijenosa došlo na temelju naloga koji je izdalo javno tijelo, odnosno vojvodstvo Donja Šleska, koje je posebnom odlukom također odredilo iznos naknade koja se općini morala isplatiti.

50 Slijedi da su, pod uvjetom da to provjeri sud koji je uputio zahtjev, tri uvjeta iz članka 14. stavka 2. točke (a) Direktive o PDV-u u ovom slučaju ispunjena.

51 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljeno pitanje treba odgovoriti da članak 2. stavak 1. točku (a) i članak 14. stavak 2. točku (a) Direktive o PDV-u treba tumačiti na način da prijenos vlasništva nad nekretninom koja pripada poreznom obvezniku PDV-a, u korist Državne riznice države članice, koji se provodi na temelju zakona i u zamjenu za plaćanje naknade u situaciji, poput one u glavnom postupku, gdje ista osoba istodobno predstavlja tijelo koje provodi izvlaštenje i izvlaštenu općinu, i gdje potomja, u praksi, nastavlja upravljati dotičnom imovinom, predstavlja transakciju koja podliježe PDV-u, čak i ako je plaćanje naknade provedeno samo putem internog knjiženja u proračunu općine.

Troškovi

52 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Članak 2. stavak 1. točku (a) i članak 14. stavak 2. točku (a) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da prijenos vlasništva nad nekretninom koja pripada poreznom obvezniku poreza na dodanu vrijednost, u korist Državne riznice države članice, koji se provodi na temelju zakona i u zamjenu za plaćanje naknade u situaciji, poput one u glavnom postupku, gdje ista osoba istodobno predstavlja tijelo koje provodi izvlaštenje i izvlaštenu općinu i gdje potomja, u praksi, nastavlja upravljati dotičnom imovinom predstavlja transakciju koja podliježe porezu na dodanu vrijednost, čak i ako je plaćanje naknade provedeno samo putem internog knjiženja u proračunu općine.

Potpisi

* Jezik postupka: poljski